

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 297/2011-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť J. M., K., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s právom na primerané hmotné zabezpečenie v starobe podľa čl. 39 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 So 17/2010 z 28. septembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. decembra 2010 doručená sťažnosť J. M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s právom na primerané hmotné zabezpečenie v starobe podľa čl. 39 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 So 17/2010 z 28. septembra 2010.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že «S. p. priznala rozhodnutím sp. zn. 520 529 3500 zo dňa 29. 06. 2009 sťažovateľovi starobný dôchodok vo výške 419,80 eur.

Rozhodnutím zo dňa 06. 07. 2009 rozhodla S. p. o tom, že od 29. 05. 2009 vypláca sťažovateľovi starobný dôchodok vo výške 419,80 eur a súčasne mu od 14. 08. 2009 odníma invalidný dôchodok.

Rozhodnutím rovnakej sp. zn. zo dňa 06. 08. 2009 bol sťažovateľovi zvýšený starobný dôchodok na sumu 449 eur, pričom zvýšenie starobného dôchodku zdôvodnila započítaním vymeriavacieho základu za obdobia, za ktoré v pôvodnom rozhodnutí vymeriavací základ nebol započítaný.

Sťažovateľ podal proti rozhodnutiu S. p. - ústredia zo dňa 06. 08. 2009 opravný prostriedok na Krajský súd v Košiciach(...), rovnako ako proti predchádzajúcim rozhodnutiam S. p. Sťažovateľ namietal v týchto opravných prostriedkoch, že jeho starobný dôchodok priznaný napadnutými rozhodnutiami je nesprávne vypočítaný a je podstatne nižší ako dôchodky jeho bývalých kolegov.

Na výzvu súdu sťažovateľ doplnil svoje opravné prostriedky podaním doručeným súdu dňa 09. 10. 2009, pričom poukázal na to, že žiada zaradiť roky podľa prvých predpisov o sociálnom zabezpečení odpracované v zamestnaniach zaradených do I. a II. kategórie do rozhodujúceho obdobia a vyjadril nespokojnosť s tým, že mu boli do rozhodujúceho obdobia započítané roky, keď bol poberateľom čiastočného invalidného dôchodku (podľa predpisov platných od 01. 01. 2004 invalidného dôchodku).

Krajský súd(...) rozhodnutím sp. zn. 5Sd 83/2009-42 zo dňa 24. 11. 2009 potvrdil vyššie uvedené rozhodnutia S. p. o priznaní starobného dôchodku sťažovateľovi a nepriznal mu právo na náhradu trov konania. Dospel k záveru, že pokiaľ postupovala S. p. pri vypočítaní starobného dôchodku sťažovateľa podľa Zákona č. 461/2003 Z. z., postupovala správne, pretože starobný dôchodok vypočítaný podľa Zákona č. 461/2003 Z. z. je pre sťažovateľa výhodnejší, teda je vyšší.

Krajský súd(...) poukázal na to, že rozhodujúcim obdobím podľa platnej právnej úpravy je obdobie určené podľa § 63 ods. 7 Zákona č. 461/2003 Z. z., a teda roky, od roku 2008 do roku 1984.

Obdobie pred rokom 1984 nemohlo byť podľa názoru Krajského súdu(...) zohľadnené, práve so zreteľom na citované zákonné ustanovenie.

Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ na Najvyšší súd(...) odvolanie. Poukázal na to, že ak sa mu postupom podľa ustanovenia § 63 ods. 7 Zákona č. 461/2003 Z. z. odnímajú zo zaradenia do rozhodujúceho obdobia roky odpracované v kategórii A.II a zaraďuje sa mu do rozhodujúceho obdobia invalidita a nižšia III. kategória, odnímajú sa mu jeho práva.

Najvyšší súd(...) rozsudkom sp. zn. 1 So 17/2010 zo dňa 28. 09. 2010, ktorý bol doručený sťažovateľovi dňa 19. 10. 2010, rozhodol o odvolaní sťažovateľa tak, že rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na závery súdu prvého stupňa, stotožnil sa so závermi S. p., ktorá vypočítala starobný dôchodok sťažovateľa podľa Zákona č. 461/2003 Z. z. a uviedol okrem iného: „Navrhovateľovi sa muselo započítať aj obdobie rokov 2000 až 2008, počas ktorého bol zamestnaný a poberal čiastočný invalidný dôchodok, pretože žiadny právny predpis neumožňuje toto obdobie vylúčiť zo započítania do doby zamestnania“.

Rozsudok Najvyššieho súdu(...) bol sťažovateľovi doručený dňa 19. 10. 2010. (...)

Sťažovateľ je toho názoru, že rozhodnutím Najvyššieho súdu(...) sp. zn. 1 So 17/2010 zo dňa 28. 09. 2010 boli porušené jeho práva(...).

Ako je zrejmé, vo svojich opravných prostriedkoch, ako aj v odvolaní proti rozsudku prvostupňového súdu, namietal sťažovateľ nesprávnosť postupu S. p. pri výpočte jeho starobného dôchodku. Túto nesprávnosť videl tak v tom, že mu neboli zarátané roky odpracované v zamestnaniach zaradených do zvýhodnených pracovných kategórií podľa právnych predpisov platných do 31. 12. 2003, ako aj v tom, že mu bol vypočítaný starobný dôchodok podľa ustanovení Zákona č. 461/2003 Z. z. tak, že do rozhodujúceho obdobia mu boli započítané aj roky, kedy bol poberateľom invalidného dôchodku (čiastočného invalidného dôchodku).

Najvyšší súd(...) rovnako ako súd prvého stupňa sa s námietkami sťažovateľa vyrovnali tak, že postup S. p., keď pri výpočte starobného dôchodku sťažovateľa postupovala podľa Zákona č. 461/2003 Z. z., považoval za správny a rovnako považoval za správny aj taký postup S. p., ak do rozhodujúceho obdobia pre výpočet starobného dôchodku sťažovateľa započítala aj roky 2002 až 2008, počas ktorých bol sťažovateľ poberateľom invalidného dôchodku (čiastočného invalidného dôchodku podľa predpisov platných do 31. 12. 2003).

Zatiaľ, čo so záverom súdu prvého stupňa o tom, že výpočet starobného dôchodku sťažovateľa podľa ustanovení Zákona č. 461/2003 Z. z. je pre sťažovateľa výhodnejší, možno súhlasiť, odobrenie postupu S. p., ktorým do rozhodujúceho obdobia pre výpočet výšky starobného dôchodku sťažovateľa zarátala aj roky, v ktorých bol tento poberateľom invalidného dôchodku (čiastočného invalidného dôchodku), nemožno považovať za zákonný a dôsledky aplikácie práva Najvyšším súdom(...) (Zákona č. 461/2003 Z. z.) znamenajú porušenie práv sťažovateľa(...)

Sťažovateľ je toho názoru, že článok 39 ods. 3 Ústavy SR je nevyhnutné aplikovať a uplatňovať a teda právne predpisy, ktorým je v tomto prípade Zákon č. 461/2003 Z. z., vykladať tak, aby zostala zachovaná podstata a zmysel práva, zakotveného v článku 39 ods. 1 Ústavy SR. Sťažovateľ považuje za podmienku sine qua non zohľadňovanie pri článku 12 ods. 2 Ústavy SR aj pri výklade zákona, ktorý upravuje podrobnosti o práve zakotvenom v článku 39 ods. 1 Ústavy SR. Tieto vzájomné súvislosti a označené ustanovenia Ústavy SR neboli ani v konaní S. p., ale ani v rozhodnutí Najvyššieho súdu(...), napadnutého touto sťažnosťou, rešpektované a dodržiavané.

Ako už bolo uvedené, sťažovateľ okrem iného namietal zaradenie obdobia rokov 2002-2008, kedy bol poberateľom invalidného dôchodku do rozhodujúceho obdobia, z ktorého sa mu vypočítaval osobný mzdový bod. Nezohľadnenie týchto námietok viedlo podľa jeho názoru k porušeniu touto sťažnosťou namietaných práv.

S. p., vo svojich opravných prostriedkoch napadnutých rozhodnutiach, dospela bez akéhokoľvek ďalšieho odôvodnenia k záveru, že u sťažovateľa neexistuje dôvod na postup podľa ustanovenia § 63 ods. 7, ods. 8 citovaného zákona. K rovnakému záveru dospel aj Najvyšší súd(...) v napadnutom rozhodnutí, keď skonštatoval, že neexistuje žiadny právny

predpis, ktorý by umožňoval vylúčiť obdobie, keď sťažovateľ poberal invalidný dôchodok zo započítania do doby zamestnania.

Z ustanovenia § 63 ods. 7 Zákona č. 461/2003 Z. z. v znení platnom od 01. 01. 2009 až doposiaľ vyplýva tak, ako je uvedené v časti II. tejto sťažnosti, že z rozhodujúceho obdobia pre výpočet priemerného osobného mzdového bodu sa vylučujú obdobia, za ktoré patrí osobný mzdový bod podľa § 62 ods. 2 vety prvej, ak tieto obdobia trvali celý kalendárny rok.

Ustanovenie odseku 8 § 63 citovaného zákona potom ustanovuje, že v prípade, že za obdobie od vzniku nároku na starobný dôchodok do roku 1984, nie je najmenej 22 kalendárnych rokov, možno do rozhodujúceho obdobia započítať aj obdobie pred 01. 01. 1984 postupne tak, aby v ňom bolo 22 kalendárnych rokov podľa odseku 7. Ustanovenie § 62 ods. 2 Zákona č. 461/2003 Z. z. v znení platnom v čase priznania starobného dôchodku sťažovateľovi v prvej vete ustanovuje, že za obdobie dôchodkového poistenia podľa § 60 ods. 4, ktoré trvalo celý kalendárny rok, patrí osobný mzdový bod vo výške 0,3 %.

Podľa ustanovenia § 60 ods. 4 citovaného zákona je obdobím dôchodkového poistenia aj obdobie poberania invalidného dôchodku priznaného a vyplácaného s. p. a to do dovŕšenia dôchodkového veku alebo do priznania predčasného, starobného dôchodku.

Z ustanovenia § 263 ods. 1 citovaného zákona sa čiastočný invalidný dôchodok priznaný podľa predpisov platných pred 01. 01. 2004 považuje za invalidný dôchodok podľa tohto zákona.

Medzi s. p. a sťažovateľom nebolo sporné, že sťažovateľ bol v období rokov 2002-2008 poberateľom invalidného dôchodku (čiastočného invalidného dôchodku priznaného podľa predpisov platných do 31. 12. 2003). Ani S. p., ani súd však vo svojich rozhodnutiach nevysvetlili, prečo považovali ustanovenie § 63 ods. 7 citovaného zákona v tej časti, v ktorej vylučuje z rozhodujúceho obdobia obdobie poberania invalidného dôchodku v prípade sťažovateľa za neaplikovateľné a dokonca Najvyšší súd(...) výslovne uviedol, že žiadny predpis neumožňuje toto obdobie vylúčiť zo započítania do doby zamestnania.

Citované ustanovenia zákona č. 461/2003 Z. z. nerozlišujú medzi situáciou, keď osoba, ktorej je priznaný invalidný dôchodok, popri poberaní invalidného dôchodku vykonáva pracovnú činnosť a situáciou, keď takúto činnosť nevykonáva. So zreteľom na

špecifikum osoby invalidnej je možné uzavrieť, že prípadné vykonávanie zárobkovej činnosti popri poberaní invalidného dôchodku je skutočnosťou závisiacou od zdravotných dispozícií osoby s podlomením zdravím. Nemožno predpokladať, že by úmysel zákonodarcu bol taký, že by osoby s invalidným dôchodkom, ktoré počas poberania invalidného dôchodku nevykonávali žiadnu pracovnú činnosť, chcel zvýhodniť oproti osobám, ktoré pracovnú činnosť v obmedzenom rozsahu, podmienenom ich zdravotným stavom, vykonávali.

V prípade prvej skupiny týchto osôb by totiž z obdobia rozhodujúceho pre zistenie priemerného osobného mzdového bodu boli vylúčené obdobia ich choroby a zarátané obdobia, v ktorých mohli vďaka svojmu nepoškodenému zdraviu dosahovať podstatne vyššie príjmy ako neskôr priznaný invalidný dôchodok.

U osôb patriacich do druhej skupiny by nevyklúčením obdobia poberania invalidného dôchodku pre výkon zárobkovej činnosti, došlo k neodôvodnenému znevýhodneniu, keďže zárobok dosahovaný pri zlom zdravotnom stave z činnosti, ktorá je zásadne vykonávaná v kratšom pracovnom čase, by bol zohľadňovaný a ovplyvňoval by svojou nízkou úrovňou hodnotu priemerného osobného mzdového bodu.

O tom, že práve vykonávanie pracovnej (zárobkovej) činnosti sťažovateľom popri poberaní invalidného dôchodku, bolo tým dôvodom, pre ktorý sťažovateľovi neboli z rozhodujúceho obdobia vylúčené roky poberania invalidného dôchodku, sa môže sťažovateľ len domnievať. Ako už bolo uvedené, nielen z rozhodnutia S. p., ale ani z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky totiž odpoveď, prečo sťažovateľovi boli v rozpore s platnou právnou úpravou zohľadnené pri výpočte starobného dôchodku aj roky poberania invalidného dôchodku, nevyplýva.

Navyše, v prípade sťažovateľa je potrebné brať do úvahy skutočnosť, že v čase, keď mu bol priznaný invalidný dôchodok, až do nadobudnutia účinnosti Zákona č. 461/2003 Z. z., bol nárok na poberanie vtedy ešte čiastočného invalidného dôchodku podmienený nedosahovaním zárobku vyššieho ako toho, ktorý bol ustanovený v ustanovení § 37 Zákona č. 100/1988 Zb.

Z uvedeného teda vyplýva, že sťažovateľ vychádzajúc z platnej právnej úpravy v čase priznania čiastočného invalidného dôchodku, nemohol dosahovať vyšší ako zákonom stanovený zárobok pod hrozbou straty nároku na invalidný dôchodok, na druhej strane, práve takýto zárobok by mal byť (zrejme) dôvodom, pre ktorý mu S. p. započítala do

rozhodujúceho obdobia pre zistenie priemerného osobného mzdového bodu aj obdobie poberania invalidného dôchodku. Sťažovateľ však považuje za potrebné opätovne zdôrazniť, že zdôvodnenie postupu S. p., ani názoru súdu, pre ktorý takýto postup považoval za správny, nie je obsahom odôvodnenia napadnutého rozhodnutia Najvyššieho súdu(...)».

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd jeho sťažnosť prijal na ďalšie konanie a následne nálezom takto rozhodol:

„Právo sťažovateľa(...)

- na spravodlivé súdne konanie zakotvené v článku 6 ods. 1 vety prvej Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,

- domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky,

- v spojení s právom na primerané hmotné zabezpečenie v starobe zakotvené v článku 39 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

bolo rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 So 17/2010 zo dňa 28. 09. 2010 a postupom, ktorý mu predchádzal, porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Najvyššiemu súdu(...) pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľa.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu(...) sp. zn. 1 So 17/2010 zo dňa 28. 09. 2010 a vracia vec Najvyššiemu súdu(...) na ďalšie konanie.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania. “

Z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 So 17/2010 z 28. septembra 2010 vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok krajského súdu č. k. 5 Sd 83/09-42 z 24. novembra 2009. Krajský súd založil svoj rozsudok na potvrdení správnosti rozhodnutí žalovanej S. p. (ďalej len „žalovaná“), o priznaní starobného dôchodku sťažovateľovi od 29. mája 2009 v sume 419,80 €, keďže v danom prípade nepovažoval námietky sťažovateľa za relevantné. Žalovaná postupovala v súlade s § 274 ods. 1 a 2 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 461/2003 Z. z.“), pretože do 31. decembra 2003 pracoval sťažovateľ vo zvýhodnených pracovných kategóriách, bol starobný dôchodok sťažovateľa počítaný aj podľa zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 100/1988 Zb.“), aj podľa

zákona č. 461/2003 Z. z. a porovnaním výšky takto vypočítaných dôchodkov (podľa zákona č. 100/1998 Zb. bol 306,20 € a podľa zákona č. 461/2003 Z. z. bol 392,50 €, ktorý bol zvýšený na celkovú sumu 449 €) bol stanovený vyšší dôchodok vypočítaný podľa zákona č. 461/2003 Z. z. Zároveň bola potvrdená aj správnosť postupu žalovanej v odňatí nižšieho invalidného dôchodku a vyplácania vyššieho starobného dôchodku. K tvrdeniam, že zmenou právnej úpravy po roku 2000 bol ukrátený na svojich právach, lebo zánikom zvýhodnených pracovných kategórií mu bolo znemožnené ísť do starobného dôchodku vo veku 55 rokov, a že postup odporkyne pri určení výšky jeho starobného dôchodku, ktorá mu nezapočítala roky 1977 až 1999, kedy vykonával prácu vo zvýhodnenej pracovnej kategórii, je v rozpore § 274 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z., krajský súd uviedol, že práve skutočnosť, že pracoval vo zvýhodnenej pracovnej kategórii do 31. decembra 2003, sa premietla v postupe odporkyne podľa § 274 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z., v zmysle ktorého bol realizovaný výpočet dôchodku aj podľa právnej úpravy platnej do 31. decembra 2003, aj podľa novej právnej úpravy, a priznaný mu bol ten dôchodok, ktorý bol preňho výhodnejší–teda určený podľa nového zákona. Podľa názoru krajského súdu nebolo možné do rozhodujúceho obdobia započítať sťažovateľom namietané roky 1977 až 1999, pretože rozhodujúcim obdobím podľa právnej úpravy je obdobie určené podľa § 63 ods. 7 zákona č. 461/2003 Z. z., teda od 2008 do 1984 spätne. Obdobie pred rokom 1984 sťažovateľovi nemohlo byť zohľadnené, pretože dôchodok sa mu vypočítaval podľa zákona č. 461/2003 Z. z.

Aj podľa názoru najvyššieho súdu žalovaná postupovala správne a v súlade so zákonom, keď *„keď pre účely výpočtu starobného dôchodku navrhovateľa mu zohľadnila v zmysle(...) zákonných ustanovení odpracované roky vo zvýhodnených pracovných kategóriách. Starobný dôchodok vypočítala podľa zákona č. 100/1988 Zb. aj podľa zákona č. 461/2003 Z. z. a navrhovateľovi priznala ten vyšší. Rozhodujúce obdobie, z ktorého odporkyňa vychádzala pri zisťovaní priemerného osobného mzdového bodu, boli roky od 2008 spätne po 1984 a určilo sa v súlade s § 63 ods. 7 zákona č. 461/2003 Z. z., pričom uvedené zákonné ustanovenie výslovne vylučuje z rozhodujúceho obdobia kalendárne roky pred 1. 1. 1984. Navrhovateľovi sa muselo započítať aj obdobie rokov 2000 až 2008, počas ktorého bol zamestnaný a poberal čiastočný invalidný dôchodok,*

pretože žiadny predpis neumožňuje toto obdobie vylúčiť zo započítania do doby zamestnania.“.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu

možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Podstata námietok sťažovateľa, zhodne s námietkami uvedenými v riadnom procesnom postupe pred všeobecnými súdmi, spočíva v tvrdení, že najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí nesprávne aproboval postup pri výpočte výšky starobného dôchodku, keďže do rozhodujúceho obdobia pre jeho výpočet neboli sťažovateľovi zarátané roky 1977 až 1983 v zamestnaniach zaradených do zvýhodnených pracovných kategórií podľa právnych predpisov platných do 31. decembra 2003 a naopak boli započítané aj roky 2002 až 2008, keď bol sťažovateľ poberateľom invalidného dôchodku, čo malo vplyv na výšku starobného dôchodku.

Najvyšší súd dostatočným a zrozumiteľným spôsobom vyhodnotil, prečo považoval rozhodujúce obdobie uplatnené žalovanou (S. p., pozn.) pri výpočte starobného dôchodku sťažovateľa za správne a v súlade so zákonom, konkrétne najmä pretože:

- ustanovenie § 63 ods. 7 zákona č. 461/2003 Z. z. výslovne vylučuje z rozhodujúceho obdobia kalendárne roky pred 1. januárom 1984, a preto nemohli byť do

rozhodujúceho obdobia zarátané roky 1977 až 1983, aj keď bol sťažovateľ zaradený do zvýhodnených pracovných kategórií,

- sťažovateľ bol v období rokov 2000 až 2008 zamestnaný (a aj poberal čiastočný invalidný dôchodok), a preto sa muselo započítať do rozhodujúceho obdobia aj v sťažnosti namietané obdobie rokov 2002 až 2008.

Podľa názoru ústavného súdu uvedený výklad najvyššieho súdu nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Odôvodnenie rozsudku najvyššieho súdu možno považovať za dostatočné a presvedčivé. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého postupu a rozhodnutia najvyššieho súdu.

Z tohto dôvodu ústavný súd nevidí príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s právom na primerané hmotné zabezpečenie v starobe podľa čl. 39 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto bolo treba sťažnosť odmietnuť pre zjavnú neopodstatnenosť.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2011